

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 286.

Tenite Session.

89de Møde.

Torsdagen den 16de Februar.

(Forts.)

Casse (fortsat): Efter saaledes at have fremhævet de Grunde, som have bevæget Mindretallet til ikke at gaae ind paa Forslaget, skal jeg tillade mig at henvende mig til mere enkelte Puncter. Mindretallet har vistnok en Erkendelse af, at saaledes som det nu er, er der særdeles stærke Vaand, som bør løses. Man erkender saaledes, for kun at nævne et Exempel, at Afdgangen til at kunne communicere, hos hvilken Præst man vil, er Noget, som maa ansees for en naturlig Fordring; thi, hvorledes man end kunde stille Sagen med Hensyn til det Dogmatiske, saa er det dog klart, at den menneskelige Natur fører det med sig, at Afdgangen til at kunne nyde Sacramentet, hos hvem man vil, bør staae aaben, og i Særdeleshed bliver det naturligt derved, at den Forberedelse, som gaaer forud igjennem Skriftestalen, kommer til at have sin Betydning. Men, idet man saaledes erkender, at der er Vaand, som maae løses, saa er det paa den anden Side Mindretallet klart, at de Vaand, som man har villet løse gjennem Lovforslaget, ikke egne sig til paa denne Maade at overføres. Med Hensyn til Motivering fra den ærede Ordførers Side har jeg allerede havt Leilighed til at gaae ind paa nogle enkelte Bemærkninger deri. Det forekommer mig, at hans Hovedargumentation samlede sig ligesom i et Brandpunct, der var det, hvorom Alle dreiede sig, og hvorfra det synes at han hentede Styrke i sine Beviser. Det var nemlig de idelig og idelig med stor Tilfredshed fra hans Side gjentagne Angreb paa den geistlige Stand; men jeg op-

fattede dog i hans Foredrag et Punct, som det fornøiede mig, at høre; det var en Bemærkning, som synes at kaste et Lys over, hvad der i Fleertallets Betænkning, er omtalt om, at det er nødvendigt for Folketirken at faae en større Frihed, fordi den ellers ikke kunde bevare for sig de bedste aandelige Kræfter. Jeg kan nemlig ikke nægte, at jeg, ved at læse Udvalgets Fleertals Betænkning var noget i Forlegenhed med, hvad jeg skulde forstaae ved disse bedste aandelige Kræfter. For mig har det altid været klart, at Kirken er en Anstalt, som er bestemt til at samle dem, der ville søge Hvile og Trost i den, og jeg kendte ikke i den Henseende noget til disse bedste aandelige Kræfter; men nu er det blevet noget forklaret ved, hvad den ærede Ordfører sagde, skøndt denne Forklaring heller ikke er aldeles tilfredsstillende, fordi den kommer i besynderlig Strid med, hvad der umiddelbart for denne Dyring forekommer i Fleertallets Betænkning, hvor der i Forbindelse med Duffet om at kunne bevare disse bedste aandelige Kræfter i Folketirken tillige tales om at faae samlet de fleste Mennesker i den — jeg siger, at der var en Slags Modsigelse i, hvad den ærede Ordfører sagde, idet han meente, at, naar denne Frihed ikke blev given, saa vilde det blive Tilfældet, at disse bedste aandelige Kræfter vilde gaae bort fra Folketirken, og at der kun vilde blive tilbage de, som han betegnede med et Udtryk, som jeg ikke vil gjentage, men som han fandt passende at benytte i Modsætning til dem, han omtalte som de bedste aandelige Kræfter; thi, naar de bedste aandelige Kræfter vilde gaae bort, og der ikke blev andre tilbage end de, han omtalte, saa opnaaede man mindst det, man fra først af meente at maatte tilstigte, nemlig, at Folketirken skulde bevare de